

пазарлък да ти накупя,
пазарлък и панаирлък.“
Иринка дума на Минчо :
„Да даде Господ, Минчоле,
да идеш дано не додеш,
най да ти доди хаберя,
кончито да ти доведат,
калпака да ти донесат!“
Минчо Иринки думаше :
„Да даде Господъ, Иринче,
да ида и да си дода,
тебе тук да не завара,
най да намера мама ти
долу в долните гробища,
с гърне и с кандилница,
Че ти дарове раздава
по голи боси циганки
и да ми рече мама ти:
„на ти, Минчоле, *кърпица*
За Иринкина душица.“

Пъсенъта е хороводна, отгдето и нейния шеговитъ сюжетъ.

Слушана отъ Д-ръ П. Райновъ, Кюстенджа,
съ родители отъ Котелъ).

Като какъ и що Сливенки сж тъкали нѣкога, може да ни покаже следния пасажъ на една забравена пѣсенъ:

Че Сливнянки сж *работни,*
работни още *скопосни*
че знаятъ да тъкатъ
пѣстри айналичени губери,
с' турунджйяни балици,
от суха сѣрма чапрази.

(Слушана отъ баба Димитрица Пановката, Сливенъ). Сж-щата ми разправяше, че пѣсенъта сочала бабата на Сливенеца Георги Пенчевъ, която умрѣла, когато първи пѣтъ дошли руситѣ въ Сливенъ (1829 г.) Въ пѣсенъта се разправяло, какъ тая баба, която като мома тъчала губери, била съгледана отъ единъ търговецъ на губери (изъ Цариградъ), който се плѣнилъ въ тая Сливенка и забравилъ да гледа губеритѣ, именно за която целъ дошелъ въ Сливенъ. Поискалъ я за жена и се оженилъ за нея, по който и случай запѣлъ, „Защо Сливенки вземали все тъй добри мжже“.

Като следа отъ нѣкогашната търговия на робини, за каквато въ първия томъ приведохъ редица факти, черпени най-вече отъ Heyd, и английския дипломатъ Rycaut (въ XVII-я